

Ige: Ez 37,1-10

Róm. 8,14.16.19 „Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. ... Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. ... Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.”

1. Október 4.-e, hétfő koradélután délután: pusztítás 1 óra alatt. Napok óta a kolontári-devecseri katasztrófa tartja fogva gondolatainkat. Emberek haltak meg, több mint százan sérültek meg, több százan vesztek el mindent, több ezer hektár földterület pusztult el és vált használhatatlanná a vörösiszaptól.

Még vasárnap az önkormányzati választásról beszélgettek a kolontáriak, no meg arról, hogy egyszer baj fog történni az iszappal. Ez a baj másnap következett be.

Amikor vitték az angyalok Lótót és családját a városból kifelé, ezt mondták: „Mentsd az életedet! Ne nézz hátra, és ne állj meg sehol a környéken! A hegyre menekülj, különben elpusztulsz!” IMóz. 19,17 Tegnap hallottam a rádióban egy kolontári férfi nyilatkozatát, aki azért menekült meg, mert fel tudott menekülni a falu legmagasabb pontjára.

Azt hallani egyre több tudósításból, hogy élhetetlenné és lakhatatlanná vált az a környék a vörösiszaptól.

Nagyon sok súlyos kérdést tesznek fel azok az emberek, akik próbálják menteni a menthetőt. Ezekre én nem tudom a választ. Sok kérdésre talán sose fognak választ kapni. Ahol tegnap még élet volt, ott ma a **pusztulás és a reménytelenség** tölt el mindent.

2. Már többször hangozott el igehirdetés Ezékiel látomásáról a halál völgyében heverő kiszáradt csontokról. Most újból ez az Ige van a szívemben, mert a Veszprém megyei katasztrófa utáni pusztuláshoz és reménytelenséghez ez az ige áll közel.

A zsidó nép nagy történelmi pusztulása után kapja Ezékiel ezt a látomást. A próféta ugyanazt a pusztulást látja látomásában is völgyben, mint amit ébren lát. Pusztulás van a szeme előtt nappal és éjjel, éber állapotban és révületben egyaránt. Csodálkozni sem lehet ezen, hiszen ami nagyon foglalkoztatja az embert, arról még éjjel is álmodik, még lázálmában is előjön. Az átélt borzalmak képsora beleég a lelkébe, és nem tudja azt kiűzni onnan.

Ezékiel azonban nemcsak érzékeny lelkű ember volt, akit súlyosan megterheltek a háborúban látott öldöklések, és rémálmai vannak, hanem ő a lélek embere. A lélek által, mégpedig az Isten lelke által vezetett ember volt. Ő nemcsak azt látja, amit mindenki lát, amikor csata után körülnéz. Ezékiel nemcsak az emberi tetemeiket és a halált látja, mert Isten mást is meg akar vele láttatni. A isteni Lélek által megy és lát a völgyben száraz, halott csontokat. Majd Istennek Lelke kérdezi őt: „Életre kelnek-e még ezek a csontok?”

A próféta szájából erre csak fájdalmas sóhajtás szakad fel: „Ó, Uram, Uram, te tudod!” Mintha azt mondta volna, „hát hogyan lehetsz, te Isten, ennyire cinikus?! Hogyan kérdezhetsz ilyen ostobaságot?! És hogyan lehetsz ennyire érzéketlen hozzánk nyomorult emberekhez?!” Isten Lelke azonban nem sértődik meg a prófétára, mert valamit mindenképpen meg akar mutatni, láttatni vele. **Az Úr azt akarja, hogy az Isten embere lásson túl a pusztuláson. Mert vannak olyan dolgok, melyeket csak az Isten embere láthat, de neki látnia kell, és neki mondania kell.** Az Isten emberének meg kell látnia az életet és a növekedést a pusztuláson. Ott, ahol mindenki más csak halált lát, az Úr ott akarja megmutatni az életet és a növekedést.

Ezért kellett a Lélek által a völgybe mennie az Isten emberének, Ezékielnek. Biztosan sokan jártak már a völgyben öelötte is. Voltak, akik segíteni akartak, mások csak körülnéztek és elszörnyülködtek a pusztuláson. Megint mások lemondóan legyintettek, hogy nem lesz ebből már semmi, mert minden és mindenki elpusztult. De ők maguktól mentek. Az Isten emberét a Lélek hordozza, ha kell, akkor a pusztulás helyére, a halál árnyékának völgyébe azért, hogy megmutathassa neki az új életet, hogy megláthassa, amint a csontok egymáshoz illeszkednek, inak kerültek rájuk, és a hús növekedett, végül bőr borította be őket.

Ezékielnek mindezt a növekedést látnia kellett, hogy elmondhassa a reménységet adó örömhírt a reményteleneknek.

3. Egy kérdést szeretnék most feltenni nektek: ti mit láttok a völgyben?

Mit láttok magatok körül? Mit láttok családokban, városokban? Mit láttok ebben az országban? Azt látjátok, hogy semmi nem halad előre? Azt látjátok, hogy egyre rosszabbak az életkörülmények? Azt látjátok, hogy siralmas a helyzet? Azt látjátok, hogy minden munkahely egyre bizonytalanabb?

Mit láttok ebben a gyülekezetben? Azt látjátok ti idősek, hogy ti vagytok az utolsó védőbástyái a reformátusságnak? Azt látjátok, hogy sokan közületek már meghaltak? Azt látjátok ti fiatalok, hogy kevesen vagytok?

Azt látjátok, hogy szinte a pusztulás völgyében jártok? Azt látjátok, hogy reménytelen Kolontár és Devecser helyzete? Azt látjátok, hogy nagyon kevés a segítség, hogy a katasztrófával felvegyék a küzdelmet?

Én most azt mondom, hogy lássatok végre a Lélek által. Engedjétek, hogy a Lélek vezessen és hordozzon benneteket, és megnyissa szemeiteket. **Mert Isten azt akarja megláttatni veletek, hogy lesz növekedés a pusztuláson is.** Urunk azt akarja, hogy az Isten embere, a Lélek által megragadott ember legyen, aki látja a növekedést.

Te, aki hétről hétre minden istentiszteleten itt vagy, neked többet kell látnod, mint a pusztulást. Többet kell látnod azoknál a dolgoknál, amik az embereket elkészerítik. Többet kell látnod a gyásznál és az elmúlásnál! Neked, aki Istenhez szólhatsz imádságban, akinek a Krisztusban megváltott életed van, **neked látnod kell a növekedést!** Csak engedd, hogy az Úr megragadjon téged az ő Szentlelkével, és megmutassa neked azt, amit más nem lát. Mert a pusztulást és a halált látja mindenki, és e látástól összeroppan.

De tenedek hited van a Jézus Krisztusban, és azt vallod Pál apostollal együtt, hogy „hitben járunk, nem látásban” (2Kor. 5,7). Ezért hited és Isten Lelke által **lásd meg és hirdesd** az embereknek: van növekedés a pusztulásban. Van élet ott, ahol más nem lát még reményt sem! Mert **az Úr azt akarja, hogy az Isten embere lásson túl a pusztuláson. Mert vannak olyan dolgok, melyeket csak az Isten embere láthat, de neki látnia kell, és neki mondania kell.**

„Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. ... Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. ... Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.” (Róm. 8,14.16.19) Kérjük a Mindenható Istent imádságban, hogy mint fiait, vezessen bennünket az Ő Szentlelke által, és nyissa meg szemünket a növekedés és az élet meglátására, és nyissa meg szánkat a reménység szavainak hirdetésére. Ámen.

Loment Péter lelkész